DE CE NU ÎMPLINESC SPERANȚELE COPII MINUNE?

Am urmărit cu un mare interes primele păreri ale colegilor mei referitoare la ancheta deschisă de ziarul „Sportul". Doresc să-mi exprim și eu părerea în această chestiune.

În primul rînd, țin să precizez că a deprecia practica antrenamentului științific timpuriu la grupele de vîrstă este o mare greșeală. Unii se gîndesc însă la posibilitatea unui lucru mai puțin intensiv cu copiii, dar în acest caz mai bine am abandona această meserie.

Observ că se caută unele justificări pentru cîteva rezultate mai slabe obținute în

SĂ NU CĂUTĂM JUSTIFICĂRI

acest sezon, de către tinerii înotători. În fond, nu este vorba de rezultate mai slabe, ci de faptul că acești sportivi nu au progresat în ritmul preconizat. Se știe însă foarte bine că de abia de cîțiva ani (îndeosebi în centrul reșițean și la clubul Dinamo) a început să se lucreze mai intens cu copiii. Iată de ce mi se pare de-a dreptul stranie căutarea unor justificări în metodele folosite astăzi în antrenamentul copiilor și nu în modul cum s-a lucrat cu ani în urmă, sau în felul cum lucrează acum acești juniori despre care se spune că s-au plafonat.

În coloanele ziarului „Sportul" a apărut afirmația că unii copii de 11—13 ani fac antrenamente foarte grele și intense, la nivelul juniorilor și seniorilor. Îmi permit însă să pun o întrebare: nu cumva juniorii și seniorii sînt cei care se pregătesc cu un volum și o intensitate sub nivelul cerințelor actuale? Am aflat în acest an că recordmanul lumii, Gary Hall, și ca el mulți alți tineri talentați înotători din S.U.A. sau R.D. Germană, au ajuns să parcurgă pe zi aproape 15 kilometri, iar sportivii noștri nu înoată mai mult de 7—8 000 de metri. Nu cred că am putea copia ad literam — nici nu avem condițiile — antrenamentele marilor performeri, dar unele principii generale le consider absolut valabile. Și unul dintre acestea se referă la necesitatea continuității progresive a efortului în antrenament de la an la an.

Aș mai vrea să amintesc și de alte defecțiuni din activitatea internă, care au repercusiuni mai mult sau mai puțin directe asupra creșterii performanțelor tinerilor înotători: numărul redus al înotătorilor de valori aproximativ egale în grupa aceluiași antrenor; slăbiciunile evidente din organizarea secțiilor existente (lipsa unor cluburi specializate) și întocmirea defectuoasă a calendarului competițional (problemă des criticată în presă); plafonarea unor antrenori prin lipsa publicațiilor de specialitate.

prof. Mihai MITROFAN
maestru al sportului

CONTINUĂ SĂ PREDOMINE MUNCA LA ÎNTÎMPLARE

Una din cauzele neîmplinirii speranțelor puse de tehnicieni în copiii cu un talent deosebit trebuie căutată și în defectuosul sistem de organizare a secțiilor existente în țara noastră. În mod normal, un antrenor ar trebui să lucreze cu un lot cît de cît omogen în cadrul grupelor de vîrstă, aprecierile muncii sale urmînd a fi făcute în funcție de sarcinile și scopurile procesului de antrenament dictate de o programă pentru fiecare categorie de vîrstă. Un asemenea lucru nu a existat însă, și munca la întîmplare continuă să caracterizeze activitatea majorității antrenorilor.

În asemenea condiții, un copil de 10—12 ani se antrenează alături de juniori, urmînd un program asemănător; în loc să se urmărească premisele obținerii unei performanțe înalte, la vîrsta junioratului (prin perfecționarea tehnicii la toate cele 4 procedee, prin dezvoltarea posibilităților fiziologice proporțional cu creșterea sa normală, formarea unor deprinderi morale, de voință și perseverență), copiii sînt supuși unui program neadecvat, care eventual le va putea aduce doi-trei ani o serie de rezultate bune, pentru ca apoi să-i plaseze iremediabil pe orbita mediocrității.

Experiența țărilor înaintate ne arată că majoritatea campionilor olimpici și a recordmanilor mondiali au făcut salturi impresionante abia la vîrsta junioratului (15—17 ani), și aceasta după un stagiu îndelungat de 6—8 ani necesari formării sportivilor.

Fără o bază solidă de plecare nu vor putea fi niciodată obținute marile rezultate, oricît de talentat ar fi tînărul înotător, și oricît de intens ar lucra el într-o anumită perioadă. De aceea, îmi permit să fac și cîteva propuneri:

— este necesară o reorganizare a secțiilor, astfel ca fiecare antrenor să poată lucra cu grupe omogene, atît din punct de vedere al vîrstei, cît și din acela al dezvoltării anatomice și fiziologice, ținînd cont de cerințele concrete ale fiecărei secții;

— stabilirea unor criterii mai juste de apreciere a muncii fiecărui antrenor, în așa fel ca aceasta să stimuleze mai mult formarea unei mase de înotători cu reale perspective;

— întocmirea unor programe orientative, la început, de pregătire pentru fiecare categorie de vîrstă;

În felul acesta cred că vom putea crește mai bine o serie de tineri talentați avînd o largă bază de calități și deprinderi formate după un stagiu de 6—8 ani, capabili la vîrsta junioratului să obțină performanțe înalte, împlinind așteptările noastre.

prof. Mihai CERCHEZ

Succesul „Memorialului Zeno Dragomir"

Duminică, pe stadionul reșițean din Valea Domanului s-a desfășurat una dintre cele mai frumoase competiții atletice: „Memorialul Zeno Dragomir".

Și, pentru că puținele cuvinte care au constituit cronica acestui eveniment n-au cuprins o serie de amănunte — foarte semnificative, mai ales pentru atletismul nostru actual — simțim datoria de a reveni. La sfîrșitul întrecerilor, purtînd în suflet sentimentul că într-adevăr această manifestare sportivă a reușit să-și atingă scopul, acela de a cinsti memoria uneia dintre cele mai proeminente figuri ale sportului românesc, poate nefiresc, ne întrebam: prin ce ne-a impresionat acest concurs? Oare numai forța de semnificație pe care o poartă numele „Zeno Dragomir", sau prin ineditul său în atletismul românesc? Sau, poate, prin faptul că organizatorii și inițiatorii lui, în frunte cu tînărul Dinu Doru Glăvan, au reușit să facă din el un model de competiție sportivă, asigurîndu-i prin aceasta și dobîndirea unui loc de seamă între cele mai mari competiții atletice autohtone?

Elemente de surpriză — le denumim astfel pentru că sînt cazuri foarte rar întîlnite în organizarea competițiilor interne — s-au produs încă din preziua concursului și n-au încetat pînă la sfîrșit.

Începînd cu urările de bun sosit găsite pe noptierele din camerele unde au fost cazați sportivii, cu biletele de intrare la un frumos concert, și terminînd cu frumoasele albume care conțin fotografii, prețioase date referitoare la personalitatea lui Zeno Dragomir, precum și toate elementele informative referitoare la concurs pe care le-au primit conducătorii delegațiilor, antrenorii și invitații de onoare ai concursului, totul a cinstit, într-adevăr memoria lui Zeno Dragomir, și prin aceasta sportul căruia el se dedicase.

Faptul că un concurs de atletism, deși intern, s-a bucurat de prezența unor marcante personalități ale vieții sportive, că a fost prezidat de către I. Sfercocea, primarul municipiului Reșița, că federația și-a manifestat prezența la el prin persoana antrenorului federal Gheorghe Zimbreșteanu au făcut ca „Memorialul Zeno Dragomir" să se ridice la nivelul pe care îl solicita însăși rațiunea pentru care a fost inițiat. Așa cum a declarat Gheorghe Zimbreșteanu, în scurta sa alocuțiune care a deschis concursul, memorialul Zeno Dragomir va deveni în viitor o mare sărbătoare a atletismului românesc. Dobîndind — probabil — un caracter internațional, întrecerea va avea posibilitatea propagării unor idealuri care au pătruns în atletismul românesc, și care au darul de a stimula și influența toată viața sportivă românească.

Socotim, totuși, că desfășurarea concursului la o dată care nu ar solicita pe atleți la sfîrșitul sezonului competițional, ci la mijlocul lui, eliminînd prin aceasta și posibilitatea manifestării capriciilor toamnei, ar fi o măsură deosebit de utilă.

Felicitînd inițial pe inimoșii reșițeni pentru ideea care au avut-o, astăzi, după materializarea ei, facem același lucru, fiind convinși că edițiile care vor urma se vor ridica la înălțimea celei dintîi, dacă nu o vor și depăși.

Gheorghe ILIUȚĂ

MULȚI PARTICIPANȚI... PUȚINE RECORDURI LA PRIMUL CAMPIONAT PE ECHIPE AL JUNIORILOR

Timp de trei zile, sala Armatei din Brașov a găzduit campionatul național al juniorilor pe echipe la care participarea a fost foarte numeroasă (18 echipe). Se poate spune, după lecturarea rezultatelor, că o dispută propriu-zisă a existat numai între primele 10 echipe clasate, celelalte fiind doar prezențe modeste.

Sub acest aspect, nu credem că e lipsită de oportunitate sugestia ca F. R. Haltere să studieze în viitor posibilitatea introducerii unui barem individual pentru participanți sau, eventual, organizarea unei etape zonale pentru desemnarea finaliștilor (angajarea unui campionat pentru echipe de cat. a II-a) procedeu folosit și la probele individuale ale campionatelor naționale.

Mulți juniori au dovedit o tehnică bună, ceea ce arată munca rodnică în secțiile de performanță. Au fost însă și cazuri de ratări în concurs, ceea ce, bineînțeles, au avut efecte negative asupra rezultatului final. O parte din concurenți nu au evoluat la posibilitățile reale ca, de pildă, Ștefan Mathe, Olimpiu Pop, Ion Csete etc. De altfel, și numărul de recorduri naționale doborîte (4) a fost relativ redus față de pretenții și participare.

Ca aspecte negative s-ar putea reține, de asemenea, practica unor antrenori folosită pentru completarea echipelor la categorii superioare cu sportivi din categorii inferioare (forțînd greutatea corporală), precum și comportarea neregulamentară a formației Șantierului Naval Constanța (antrenor Lisias Ionescu) care s-a prezentat la concurs cu formele de legitimare incomplete, fără acte de identitate pentru a nu permite controlul vîrstei de juniorat! În plus, întreaga echipă constănțeană a sfidat caracterul oficial al premierii neprezentîndu-se pe podium! În fine, corpul de arbitri și oficiali s-a dovedit prompt, corect și operativ sub bagheta antrenorului emerit Ștefan Petrescu — vicepreședinte al F.R.H.

CLASAMENTUL PE ECHIPE: 1. C.S.M. Cluj 47 p, 2. **Steaua** 53 p, 3. **Șantierul Naval Constanța** 53 p, 4. **Dinamo București** 56 p, 5. **Dunărea Galați** 74 p, 6. **Steagul roșu Brașov** 79 p.

Iată și cîștigătorii pe categorii: **CAT. 52 KG:** 1. Ciobanu (Dinamo Galați) 260 kg, **CAT. 56 KG:** 1. Grigoraș (Steaua) 275 kg, **CAT. 60 KG:** 1. Kovaci (Dacia Oradea) 315 kg, **CAT. 67,5 KG:** 1. Habot (Ș. N. Oltenița) 332,5 kg. **CAT. 75 kg:** 1. Deușan 345 kg, **CAT. 82 KG:** 1. Buhu (Steagul roșu) 355 kg, **CAT. 90 KG:** 1. Stoicescu (Steaua) 360 kg, **CAT. 110 KG:** 1. Pop (C.S.M. Cluj) 390 kg, **CAT. +110 KG:** 1. Deac (Sibiu) 342,5 kg.

FĂRĂ PRETENȚIE...

În loc de comentariu după campionatele naționale de ciclism pe pistă

Campionatele naționale de ciclism pe pistă s-au încheiat duminică la amiază pe velodromul Dinamo din Capitală. Programate de-a lungul a 20 de zile (cu gîndul de a menține o perioadă mai îndelungată interesul spectatorilor și al cicliștilor pentru ovalul de beton), întrecerile pentru desemnarea campionilor naționali de juniori și seniori n-au reușit să scoată din anonimat această ramură a sportului cu pedale altădată atît de iubită, astăzi aproape uitată. Lîngă ea se mai agită cîțiva entuziaști incorigibili, cîțiva sportivi încă neatrași de mirajul fondului, cîțiva antrenori care și-au făcut un crez din ciclismul pe pistă. Nu-i vom numi pentru a nu le mări amarul, deoarece în cîteva rînduri de manuscris i-am cuprinde pe toți, chiar și pe spectatorii care din cînd în cînd vin în tribunele cu gradenele roase de vreme...

Velodromul — veche poveste (vorbe multe, fapte puține) — a format obiectul multor dezbateri în presă. „Sportul" a organizat o masă rotundă, în care specialiștii pistei și-au spus păsul, iar cei ai federației au notat de zor. În biroul federal, neobositul Octavian Amza pledează la bară. Spusele sale își găsesc ecou în sufletul cîtorva oameni care înțeleg rostul acestei activități. Totul este însă zadarnic. Nimic nu se urnește din loc. Lucrurile continuă să rămînă în același stadiu rudimentar. Chiar și stagnarea este o reușită — datorată acelorași entuziaști — pentru că dacă ar fi după sprijinul oficial de mult s-ar fi închis și porțile singurului velodrom din țară.

Campionatele din acest an, cu cele cîteva performanțe meritorii, cu succesul steliștilor, cu inovația lui Octavian Mateescu, cu palpitantele dispute ale semifondului cu antrenament mecanic au intrat în pasivul ciclismului de pistă. Peste vreo 7—8 luni de zile, cu prilejul tradiționalei deplasări peste hotare — la Razgrad sau la Gabrovo, ne vom aminti din nou că există, vom scrie un reportaj cu familia Negoiștilor, o notă critică cu tardiva deschidere a velodromului o avancronică la „Cupa București". Și, din nou, se va scurge încă un sezon, entuziasmul unora va păli, numărul cicliștilor migrați spre fond va crește, iar velodromul cuprins de verdele murdar al bălăriilor se va stinge ca o luminare...

Ne pare rău că trebuie să înfățișăm astfel lucrurile în sportul care i-a făcut celebri pe Sercu, Morelon, Phakadze, Trentin, în sportul care altădată umplea tribunele de la Dinamo la un concurs cu Ioniță, Navrea, Tache Petre, Lemîndroiu, Voicu. Acestea sînt însă perspectivele în condițiile în care F. R. Ciclism nu va înțelege că se impun o serie de măsuri. Le repetăm, fără pretenția de a mai fi luate în seamă:

— crearea unei competiții pentru juniori — gen „Cupa orașelor" — la care să participe reprezentativele unor secții din Capitală și din provincie, competiție care să se dispute în 4—5 etape pe velodromul Dinamo.

— organizarea unor meciuri omnium;

— inițierea „zilei recordurilor";

— organizarea tentativelor de doborîre a recordului orei;

— obligativitate pentru fondiști de a lua startul în minimum 5 competiții de velodrom pe sezon;

— impulsionarea activității la semifond cu antrenament mecanic;

— mărirea numărului competițiilor internaționale — în țară și peste hotare — cu adversari de talie internațională;

— sprijin efectiv și activ (material și de îndrumare) secțiilor din Capitală și din provincie.

După cum se vede, am redus la minimum necesitățile începutului de relansare a velodromului. Chiar și numai împlinirea acestui mic cuantum de deziderate ar face ca în anul olimpic 1972 ciclismul de pistă să-și reclame dreptul — grație performanțelor obținute — de a primi locuri în reprezentativa țării noastre care se va deplasa la München.

Dar, așa cum spuneam, nu mai avem credința că cineva își va mai dedica timpul pentru rezolvarea necesităților cenușăresei ciclismului. Singurul care mai poate impune luarea unor măsuri este biroul federal. În el ne punem și noi speranța, pentru el de fapt am scris acest material. Fie ca măcar de această dată să nu ne vedem iluziile spulberate.

Hristache NAUM

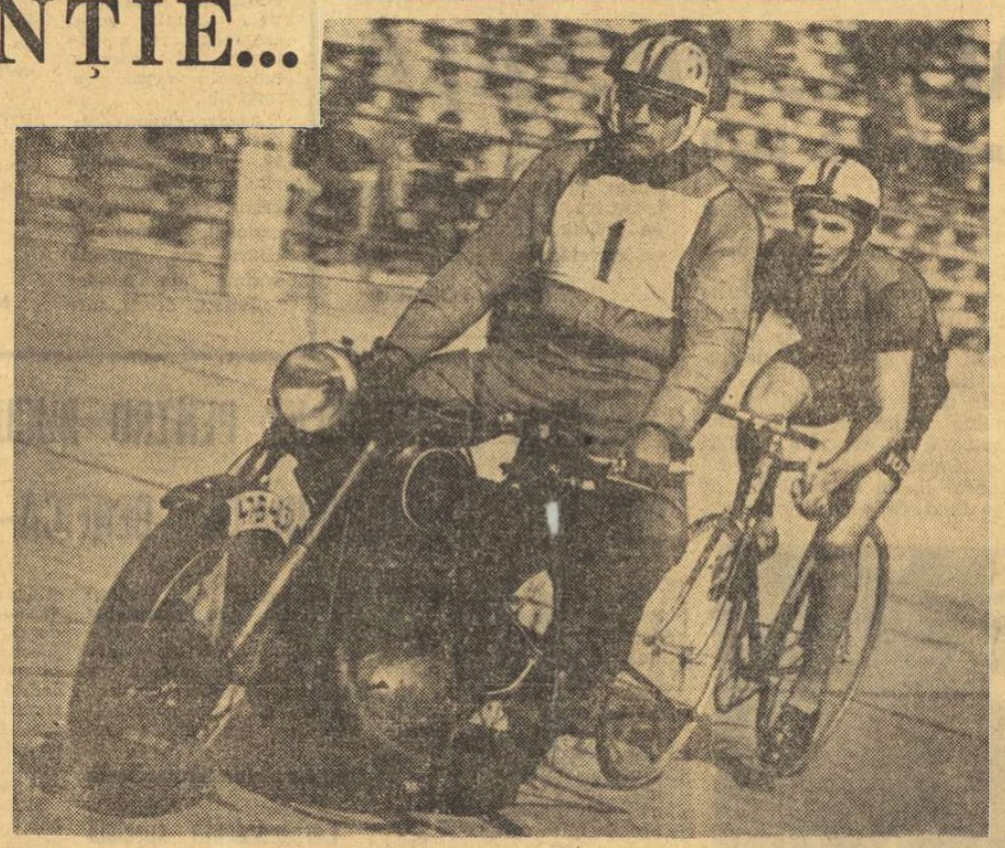

Mircea Virgil—Ion Pomană (Steaua), campioni naționali la semifond cu antrenament mecanic, au impresionat prin omogenitate și constanță. Velodromul rămîne însă (pînă cînd?) „marele anonim" al ciclismului nostru...

Foto: THEO MACARSCHI

ACTUALITĂȚI DIN:

POPICE

● Începînd de vineri și pînă sîmbătă arena Voința din Capitală va găzdui o nouă întrecere finală, de data aceasta a senioarelor și juniorilor. Senioarele se vor întrece la două probe: individual și perechi, iar juniorii numai la individual. Printre competitoare se numără o serie de jucătoare experimentate, ca de exemplu **Margareta Szemanyi, Elena Cernat, Cornelia Moldoveanu, Elena Trandafir** — campioană pe anul trecut, precum și două sportive mai tinere, revelații ale întrecerilor preliminare, cum sînt **Elena Clim** (Metrom Brașov) și **Ana Achim** (Olimpia Satu Mare).

● Prima etapă a noului campionat al diviziei A este programată pentru zilele de 18—19 octombrie. Cele 24 de formații (12 feminine și tot atîtea masculine) s-au pregătit intens pentru competiție, unele dintre ele urmînd să joace pe arene reamenajate, cu patru piste. În noul campionat următoarele echipe vor avea arene cu patru piste: **Constructorul** și **Gloria București, Olimpia Reșița** și **Rafinăria Teleajen — Ploiești.** După cum sîntem informați, într-o serie de localități, cu sau fără echipe divizionare, sînt în curs de construcție arene cu patru piste, ca de exemplu, la Tg. Mureș, Timișoara, Cluj, Brașov, Iași, Focșani, Galați, Buzău etc.

LUPTE

● Duminică, divizionarele A vor lua parte la cea de a II-a etapă a returului. Reuniunile se vor desfășura la **Timișoara, Tulcea, Reșița, București** (greco-romane), **Tîrgoviște, Lugoj, Tg. Mureș** și **Brașov** (libere). Foarte echilibrate se anunță întrecerile de greco-romane de la Timișoara și Tulcea, unde se întîlnesc Dunărea Galați, Progresul București, C.F.R. Timișoara, respectiv, Pescărușul Tulcea, Metalul București și Steagul roșu Brașov. De la libere, atrage atenția, în mod deosebit, meciul de la Brașov dintre Steagul roșu și Steaua.

● Colegiul de arbitri, analizînd desfășurarea arbitrajelor la etapa a III-a a campionatului de calificare, a ajuns la concluzia că o serie de conducători de meciuri nu și-au făcut datoria cum trebuie, ignorînd regulile de arbitraj. Ca urmare, au fost suspendați, pe cîte două etape următorii arbitri: **A. Fülöp** (Hunedoara), **T. Oană** (Brașov) — pentru lipsă de opinie în acordarea deciziilor, **A. Seidamet** (Tîrgoviște) și **A. Bunica** (București) — pentru superficialitate în conducerea meciurilor.

NOTĂ

Ciudata metamorfoză de la Pitești

Clubul F.C. Argeș și organele sportive locale au făcut ce au făcut și au pus la dispoziția fotbaliștilor piteșteni, atît a celor din divizia A, cît și a juniorilor și copiilor, un teren de fotbal, cu zgură, bun pentru antrenamente, pentru jocuri-școală, mai ales pe vreme rea, cînd terenul central, firește, trebuie protejat.

Bucuria jucătorilor și a antrenorilor a fost de scurtă durată. Nici n-au apucat să se obișnuiască cu terenul, amenajat pentru ei (rețineți: PENTRU EI!) și iată că acest loc de pregătire a sportivilor a... dispărut. Terenul există, desigur, el neputînd fi transportat în altă parte, dar acolo s-a instalat, de-a binelea, Circul de stat din București, care se află în turneu pe meleagurile argeșene.

Cum s-a ajuns la această soluție? După cum sîntem informați, Consiliul popular al municipiului Pitești l-a delegat pe arhitectul Fănel Popa să găsească un loc pentru descinderea trupei de circ. Investit cu această misiune, arhitectul respectiv a găsit soluția imediat, fără nici o bătaie de cap: terenul de fotbal! În consecință, ieri, au și început săpăturile pentru instalațiile necesare circului, inclusiv cuștile pentru animale.

Ce fac fotbaliștii? N-au decît să învețe să sară de la trapez, să se urce pe frînghie și, eventual, să intre în cușca leilor. Fiindcă pregătiri tot nu pot face!

Lăsînd gluma la o parte, îi întrebăm pe cei în cauză dacă cunosc, măcar din auzite, că există o hotărîre a Consiliului de Miniștri, care interzice dezafectarea bazelor sportive, iar în cazuri cu totul excepționale, cînd aceasta este impusă de interese superioare, ea trebuie să fie urmată de punerea la dispoziție a altei baze. Dar în cazul circului, nici nu poate fi vorba de așa ceva.

În concluzie: terenul de sport din Pitești trebuie să-și recapete neîntîrziat destinația inițială. Să se renunțe la soluțiile comode, în dauna activității sportive!

B. A.

PADELE-PAGAE CÎND ANTRENORII STAU ACASĂ

De multe ori lucrurile nu merg așa cum ar trebui nu din cauza unor obstacole, pentru moment greu de depășit, ci pentru că îndatoriri elementare sînt ignorate — fie din comoditate, fie din falsa părere că experiența (și aceasta, de fapt, uneori relativă, limitată) este suficientă în munca actuală a antrenorului. M-a surprins și m-a întristat în egală măsură faptul că, de exemplu, la concursul internațional de juniori România — R.D. Germană — disputat duminică, la Snagov, în încheierea sezonului oficial de caiac-canoe — în afară de tehnicienii care au pregătit lotul nostru, nici un alt antrenor nu a venit să urmărească o competiție, fără îndoială, plină de învățăminte (!)

Cum pot fi explicate, și, mai ales, cum pot fi calificate aceste absențe. De ce, oare, mai trebuie amintit un adevăr atît de cunoscut și recunoscut, dar — din păcate — uitat adesea (și nu fără efectele negative de rigoare): **nevoia obiectivă a oricărui antrenor de a învăța continuu, de a-și ridica permanent nivelul cunoștințelor de specialitate?**

Printre altele, competițiile internaționale oferă antrenorilor prilejul, extrem de util, de a verifica pregătirea propriilor elevi și, concomitent, de a învăța din experiența colegilor de peste hotare. Cu atît mai mult atunci cînd, așa cum a fost cazul duminică, este vorba de echipe pregătite la un nivel ridicat (se știe că formația de juniori a R.D. Germane a făcut în ultimii ani un spectaculos salt calitativ, reușind să se impună autoritar pe plan internațional).

Și, totuși, cum spuneam, mulți antrenori au preferat să stea acasă, să nu cumva să-și „strice duminica". Așa nu se poate! Așa e foarte greu — dacă nu chiar imposibil — să se ajungă la performanțe de mare valoare. Există o oarecare motivare pentru antrenorii din provincie (federația a omis de data aceasta să le creeze posibilitatea de a urmări concursul), dar absolut nici una pentru antrenorii bucureșteni (care — prin federația de specialitate — aveau asigurat pînă și transportul).

Se vorbește adesea, și întemeiat, despre existența unei școli românești în sportul caiacului și canoei. Nu toți antrenorii contribuie însă, pe măsura cerințelor, la înflorirea acestei școli, nu toți se străduiesc să-i poarte mai departe tradițiile de frumusețe și valoare. Este încă o mare și de neîngăduit diferență între preocupările specializate, la un nivel corespunzător, pentru selecția și pregătirea seniorilor și cele manifestate în rîndul juniorilor — domenii în care este nevoie de aportul consistent al antrenorilor din toate centrele țării. Cu toate că unele performanțe internaționale ale juniorilor pot fi apreciate ca satisfăcătoare — aceasta nu întotdeauna ca rezultat al contribuției tuturor factorilor tehnici din cluburi și asociații — este limpede că trebuie și se poate face mult mai mult (printre altele și pentru a se evita obținerea unor rezultate limită: victorii sau înfrîngeri la 2—3 puncte!).

De ce, atunci, antrenorii respectivi stau acasă cînd — timp de numai cîteva ore — are loc un concurs internațional de asemenea amploare? Dimpotrivă, era de așteptat ca aceștia să nu considere drept necesară doar propria lor prezență ci să solicite cluburilor respective să organizeze excursii speciale pentru ca și elevii lor să poată urmări competiția. Asta pentru cine iubește cu adevărat sportul caiacului și canoei și profesiunea de antrenor; pentru cine dorește sincer să pună umărul la propășirea acestui sport, la asigurarea acelor condiții care să permită într-un viitor apropiat obținerea unor noi titluri și medalii în competițiile internaționale de amploare.

Cred că, întrucît asemenea absențe s-au mai înregistrat și cu alte prilejuri asemănătoare, Comisia municipală de caiac-canoe și federația de specialitate trebuie să ia măsurile necesare pentru a obliga pe toți antrenorii să-și ridice necontenit și multilateral nivelul pregătirii profesionale și să controleze acest lucru, cu fermitate. Altfel, nu vom putea evita momentele și surprizele neplăcute de a constata — atunci cînd se pune problema alcătuirii diferitelor reprezentative — că numărul sportivilor de certă valoare este limitat!

Radu HUȚAN

CU GÎNDUL LA NAȚIONALE

84 de concurenți, reprezentînd 8 cluburi și asociații sportive din Capitală, și-au disputat, timp de două zile, „Cupa municipiului București" la judo (individual și pe echipe). Întrecerea, excelent venită după o mare pauză competițională, se voia o repetiție generală a echipelor bucureștene, înaintea naționalelor, programate în Capitală, la începutul lunii viitoare. Spunem, se voia, pentru că mai multe competitoare s-au dovedit încă nepregătite pentru această premieră, unele dintre ele aflîndu-se abia la reluarea activității, după pauza de vară. Este, în primul rînd, cazul echipelor universitare (cu excepția I.E.F.S.-ului), care au pornit la lucru — în totalitatea efectivelor — abia o dată cu începerea noului an universitar. Și faptul a fost pregnant vizibil în cazul Universității București, formație care, din cauza motivelor subliniate mai sus, nu s-a putut prezenta în concurs. Remarcînd (și regretînd totodată) absența din competiție și a Rapidului — echipa se află în fața întîlnirilor cu o formație omonimă din Cehoslovacia — apreciem că, deși competiția nu s-a ridicat la un nivel valoric și spectacular înalt ea a fost extrem de utilă pentru că a evidențiat din timp lacunele existente în pregătirea echipelor, punctele nevralgice pe care antrenorii vor încerca să le amelioreze pînă la gongul naționalelor.

Dar, să revenim la finalele întrecerilor. După „ușorii" de la 56 și 63 kg (ambele categorii revenind sportivilor de la Politehnica: Ovidiu Cojocaru, respectiv Ion Stoica), pe saltea s-au prezentat, la 70 de kg, cei doi reprezentanți ai I.E.F.S.-ului, B. Tătărăscu și St. Vodă. De valori sensibil egale, cei doi colegi s-au studiat îndelung, fiecare încercînd cea mai favorabilă priză cu care să-și supună adversarul. A cîștigat întrecerea, după epuizarea întregului timp de luptă, B. Tătărăscu, ceva mai decis în atac. O partidă deosebit de dîrză au oferit finaliștii de la 80 de kg. Mai insistent în acțiuni, D. Csep (Steaua) și-a revendicat trofeul în fața lui Mircea Dobrescu (I.O.R.). Cea mai scurtă finală a fost cea de la 93 de kg, unde invincibilul I. Herman (I.E.F.S.) a rezolvat întîlnirea cu V. Crețu (Politehnica) în numai 10 secunde. La +93 de kg, Gh. Boșcu (Steaua), fără să demonstreze diferență de clasă față de partenerul său de la Politehnica, A. Neacșu, a cîștigat partida, ca urmare a avertismentului pe care arbitrul l-a aplicat ultimului, pentru pasivitate în luptă.

Prin adițiune de puncte „Cupa municipiului București" a revenit echipei I.E.F.S., realizatoare a 23 de puncte; 2. Politehnica 21 p, 3. I.O.R. 17 p. Arbitrajul excelent.

Nuța MUȘCELEANU